

*Isäni Gösta Lavedahlin muistolle – hän
omisti koko elämänsä työlleen pappina ja
hoiti tehtävänsä huumorintajulla, lämmöllä
ja vakavissaan. Olen kuluttanut loputtomia
kirkonpenkkejä seurattessani isää kastejuhliin,
häihin, hautajaisiin ja jumalanpalveluksiin.
Olen aivan valtavan kiitollinen siitä kaikesta.*

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

MARIANNE
CEDERVALL

SAAPUU
luokse
SYNTISEN

PAPPI SAMUELIN *mysteerit* 1

Suomentanut Riie Heikkilä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos
Dö för vårt syndiga släkte

© Marianne Cedervall 2020, by Agreement with Grand Agency
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-45889-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Hän saapuu, Golgatan puuhun
nyt Messias naulitaan.
On maailman syntien tähden
hänen kuoltava, vanhurskaan.
Jo katsele,
tytär Siion, kirkkauttaan
ja riemuitse
ja kuuluta laupeuttaan!*

VIRSIKIRJAN VIRSI 6, KOLMAS SÄKEISTÖ

Draamaan sekaantuneet henkilöt

KIRKKOVÄKI

Samuel Williams, vastahakoinen uusi pappistulokas
Marit Kyrklund, Västeråsin diakoni ja Samuelin avovaimo
Sigvard Nordqvist, eläköitynyt pappi
Ellinor Johannesson, kirkkoherra
Gunnar ”Puolinuotti” Halvarsson, kanttori
Annika Olsson Rask, taloudenhoitaja
Torbjörn Rask, vahtimestari
Cillan Svensson, diakoni
Tindra Klar, työharjoittelija
Tyra Lundin, seurakunnan jokapaikanhöylä

POLIISIJOUKKO

Maja-Sofia Rantatalo, rikoskomisario
Knis Petter Larsson, rikostarkastaja
Martina Jarning, rikostarkastaja
Jeanette Sundell, poliisi-intendentin viransijainen

KYLÄNVÄKI

Markus Lundström, pelimanni ja erakko
Finn Mats Hansson, yrittäjä ja hotellinomistaja
Liss Katrin Hansson, Finn Matsin vaimo
Amanda Snygg, Finn Matsin nuori rakastajatar
Finn Viktor Hansson, Finn Matsin poika
Mikael Vedberg, Finn Matsin liikekumppani
Malin Knutsson, Fjällhotelletin pomo
Johan Tysk sekä Ingemar Tysk, kyläläisiä jotka yleensä
tietävät ihan kaiken

1

Keskiyö 23. marraskuuta

LUMISADE OLI PÄÄTTYNYT, kun Samuel Williams käänsi auton Klockarvikin kylään. Ajokeli oli ollut kehnonlainen koko matkan Västeråsista ylös Taalainmaalle. Samuel oli tuijottanut tietä leijaillevien lumihiihtaleiden läpi niin kiivaasti kilometri toisensa jälkeen, että silmiä särki. Hän tiesi kyllä että reitti oli kaunis, mutta tänään hän oli nähnyt vain ja ainoastaan lunta. Jopa yksi maan kauneimmista maisemista, näkymä Söderåsista Siljanjärvelle, oli ollut mahdotonta nähdä. Moran ja Klockarvikin välillä sää muuttui selkeämmäksi: lumisade loppui ja pakkanen kiristyi vielä muutaman asteen. Avoin maisema jäi taakse, ja viimeisen pätkän Samuel kaarteli tiiviissä, tummassa mäntymetsässä.

Samuel sammutti moottorin, napsautti turvavyön auki ja vilkaisi kännykkäänsä. Oli vielä vartti aikaa siihen, että hän tapaisi uuden pomonsa, kirkkoherra Ellinor Johannessonin. Hän astui ulos autosta, painoi huolella puhdistetut bootsinsa varovasti kymmenen senttimetrin lumikinokseen ja katseli ympärilleen. Toisella puolella tietä oli kirkko, toisella taas upouusi seurakuntakoti. Modernista arkkitehtuuristaan huolimatta seurakuntakoti oli todella hieno rakennus, ja se sopi hyvin tänne kaikkien vanhojen koristeellisesti nikkaroitujen julkisivujen keskelle. Vanhimmat talot olivat varmasti sadan vuoden ikäisiä elleivät vanhempiakin.

Kylmyys oli käsin kosketeltavaa, ja ilma tuntui puhtaalta ja raikkaalta. Auton lämpömittari oli näyttänyt kaksitoista astetta pakkasta. Samuel napitti päällystakkinsa ja veti villahuivin kaulan ympärille. Hän voisi yhtä hyvin tehdä pienen kierroksen hautausmaalla ennen kuin menisi tapaamaan uusia kollegoita seurakuntakodille. Vartalo tuntui jäykältä pitkän ajomatkan jälkeen, mikä oli ärsyttävä muistutus siitä, ettei hän ollut enää aivan nuori. Samuel kuitenkin yritti parhaansa mukaan pysytellä hyvässä kunnossa: hän kävi säännöllisesti kuntosalilla ja teki mielellisesti pitkiä, reippaita kävelyitä. Hän oli juuri täyttänyt neljäkymmentä ja tuntenut selvästi, että virstanpylväs oli muistutus elämän katoavaisuudesta. Nelikymppisenä ihminen oli vanhus, tai ainakin niin hänen teini-ikäiset lapsensa Alma ja Gabriel olivat huomauttaneet pitäessään yhteisen puheen hänen syntymäpäiväjuhliksaan. Lasten tarkka ja hauska puhe oli kerännyt valtavan määrän hurraahuutoja ja suosionosoituksia, ja Samuel hymyili itseksensä muistelllessaan sitä. Pappina hän sai jatkuvasti muistutuksia kaiken katoavaisuudesta, olivathan hautajaiset osa hänen työtään. Vasta täytettyään itse neljäkymmentä vuotta hän oli kuitenkin alkanut pohtia sitä, että vanheni koko ajan itsekin.

Hautausmaan portti oli öljytty hyvin, joten se liukui äänettömästi Samuelin takana, kun hän sulki sen ja lähti kävelemään lumen peittämää polkua pitkin. Hautojen päällä oli vähintään kymmenen senttimetrin lumikerros, eikä hautausmaan käytäviä ollut aurattu. Todennäköisesti vahtimestarin mielestä oli ollut turhaa raivata paikkoja tässä säässä. Samuel nosti kaulustaan ja veti kaulaliinaa vielä hiukan tiukemmalle. Kylmää lunta pääsi bootsien sisään, ja hän värähti. Hänen olisi pitänyt laittaa jalkaansa ne kalliit vaelluskengät, mutta ne eivät hänen mielestään oikein sopineet yhteen päällystakin kanssa. Ja sitä paitsi ne jalassa oli vaikea ajaa autoa.

Hän pysähtyi ja katseli hetken kallista takkiaaan. Se ei oikeastaan kuulunut tänne kylään – sen enempiä kuin hän itsekkään. Samuel piti hienoista, laadukkaista vaatteista, mutta täällä Klockarvikissa oli niin kylmä, ettei täällä luultavasti mitenkään voinut pukeutua samalla tavalla kuin kaupungissa. Täällä tarvittiin kai untuvatakkia, Fjällräven-housuja ja varsikenkiä. Ja jotakin typerännäköistä hattua, jossa oli korvaläpät. Ehkä jopa neulepipoa. Hän huokaisi syvään. Miksei hän ollut voinut saada sitä täydellistä työpaikkaa tuomiokirkon kappalaisena Västeråsissa? Se oli ollut niin huimaavan lähellä ja rehellisesti sanottuna hän oli ollut täysin vakuuttunut siitä, että paikka oli hänen. Hän oli jopa kokenut jotain, jota ehkä voisi verrata sisäiseen kutsumukseen. Pomo, Jumala siis, oli epäilemättä halunnut hänet tuomiokirkkoon, mutta työpaikka oli silti annettu länsirannikolta kotoisin olevalle naispapille, joka oli täysin tuntematon seurakunnalle ja jopa koko hiippakunnalle. Samuel oli kärsinyt tappion tasa-arvon nimissä. Piispa ja tuomiorovasti olivat molemmat miehiä, joten kappalaisen oli pakko olla nainen. Näin tuomiorovasti oli Samuelille selittänyt. Ärtyneenä ja pettyneenä Samuel oli lähtenyt Västeråsin suuresta tuomiokirkosta ja vaellellut kaupungilla hyvän tovin vailla päämäärää. Ajatukset olivat surisseet hänen päässään kuin vihaiset mehiläiset.

Ihmisen oli kuitenkin pakko tehdä töitä. Hänen lähinnä hovin vuoksi hakemansa papin virka Pohjois-Taalinmaalla, Klockarvikissa, olikin yhtäkkiä täyttä totta. Hän ei tiennyt kylästä yhtään mitään eikä tuntenut sen kummemmin Taalinmaatakaan. Lapsuudestaan hän muisti hämärästi talvileirin joka oli järjestetty Orsassa, parinkymmenen kilometrin päässä Klockarvikista. Ohjelmaan oli kuulunut murtomaahiihtoa ja laskettelua. Laskettelu oli ollut hauskaa, mutta hiihdosta hän ei ollut oikein pitänyt – eikä hän ollut sen koommin elämässään tarttunut suksiin.

Samuel oli suunnitellut soittavansa Klockarvikiin ja ilmoittavansa yleensä sävyyn löytäneensä tärkeemmän työpaikan, jonka vuoksi hänen ”valitettavasti” pitäisi kieltäytyä palveluksesta yksinkertaisessa maalaisseurakunnassa.

Karu todellisuus oli kuitenkin pakottanut hänet ottamaan vastaan väliaikaisen työpaikan kaukaisessa loukossa, jossa kaikki luultavasti tunsivat toisensa ja jossa ihminen kelpasi vain jos omisti metsää, metsästi ja puhui käsittämätöntä murretta. Samuelilla ei ollut metsää, eikä hän ollut koskaan metsästänyt. Eikä hän sitä paitsi puhunut Taalainmaan murretta. Sudenvihaajiakin alueella luultavasti riitti, samoin maahanmuuton vastustajia. Samuel mietti kuumeisesti, miten oikein selviäisi. Hänen päivittäiset rukouksensa eivät näyttäneet auttaneen tippaakaan. Siitä huolimatta Pomo oli kyllä huomannut kaikki Samuelin ennakkoluulot ja ajatusvääristymät. Hänen ei ollut tarvinnut odotella kauaa jumalallista ääntä. Varhain tänä aamuna ennen lähtöä, kun hän seiso i ajamassa parتاansa, hän kuuli mielestään aivan selvän nuhtelevan äänen.

Nyt et käyttäydy kiltisti, poikani. Etkä myöskään ajattele fiksumi. Menoksi vain: seurakunta tarvitsee sinua!

Samuel seisahtui kirkon ulkopuolella ja antoi katseensa vaeltaa pitkin valkoiseksi kalkittua seinää. Hänellä oli jo monen vuoden ajan ollut hyvin persoonallinen tapa pyytää Jumalalta ohjausta. Yhdellä jos toisellakin olisi varmasti ollut nokan koputtamista, jos he olisivat tienneet, millaiset välit Samuelilla ja hänen ”Pomollaan” oli, mutta hän viis veisasi siitä. Hänellä oli tapana esittää kysymyksiä, ja hänen saamansa vastaukset saattoivat olla hänen omia johtopäätöksiään. Hänestä oli kuitenkin mukavampaa käsittää ne itsensä Isä Jumalan ohjaukseksi. Pomon kanssa käydyt keskustelut yksinkertaisesti piristivät häntä kovasti.

Juuri nyt Samuel halusi kiihkeästi keskustella Pomon kanssa ennen kuin astuisi uuteen työtehtävään. Hän järkeili, ettei mikään

sopisi pienelle juttuhetkelle paremmin kuin kaikkein pyhin paikka. Niinpä hän päätti astella sisään kirkkoon ja istahtaa sinne pieneksi hetkeksi. Hän yrittäisi olla todella määrätietoinen ja tehdä selväksi uudelle maalliselle esihenkilölleen, ettei todellakaan aikonut jäädä pitkäksi aikaa tälle pienelle paikkakunnalle. Jos Västeråsin tuomiokirkko ei halunnut häntä, maailmassa oli kyllä muitakin hohdokkaita tehtäviä. Yksi mahdollisuus oli New Yorkin ruotsalainen kirkko, sillä suunnalla Samuelilla oli sukulaisia isänsä puolelta. New York olisikin hieno lisä hänen ansiolutteleonsa. Sellaisen tehtävän suuri haaste oli toki se, että hän olisi hyvin kaukana lapsistaan. Lapset asuivat enimmäkseen äitinsä luona, mutta viettivät kaikki lomansa Samuelin kanssa. Eihän joululoma New Yorkissa toisaalta huonolta kuulostanut? Eivät lapset luultavasti sellaisesta kieltäytyisi. Sitä paitsi hänen kumppaninsa Marit, josta oli nyt tullut etäkumppani, olisi varmasti tyytyväisempi Manhattanilla kuin Klockarvikissa. Marit ei ollut ollut lainkaan ilahtunut siitä, että mies yhtäkkiä lähti Koillis-Taalainmaalle. Marit itse ei voinut helposti lähteä Samuelin mukaan, koska hän työskenteli diakonina Västeråsissa, eikä häntä huvittanut tippaakaan jättää tehtävänsä. Siitä siis juonsi juurensa tämä yllättävä etäkumppanuus. Marit ilmaisi hyvin selkeästi, että Taalainmaan-seikkailun olisi parasta olla mahdollisimman lyhyt, jotta Samuel palaisi pian takaisin kotiin ja he voisivat vihdoinkin mennä naimisiin ja saada lapsia. Lapsiasiaista Samuel ei ollut aivan samoilla linjoilla Maritin kanssa: hänellähän oli jo kaksi ihanaa lasta, ja hän oli tyytyväinen siihen. Maritin vauvakuume oli kuitenkin vahva, joten luultavasti hän joutuisi taipumaan tämän tahtoon ja ryhtymään uudelleen isäksi. Sitä olisi liian vaikeaa kieltää Maritilta.

Samuel työnsi kädet taskuihinsa, kiersi kirkon ja saapui sen ovelle. Hän kokeili ovenkahvaa. Ovi oli lukossa. Tyypillistä. Kes-kustelu Jumalan kanssa saisi nyt odottaa. Hän jatkoi hytisten

eteenpäin ja kiersi kirkon itäpuolen ympäri: sen paksujen seinien toisella puolella oli alttari ja kuori.

Hän pysähtyi äkisti heti päästyään itäpuolelle. Näkikö hän tosiaan oikein? Ilta alkoi hämärtää, joten kenties varjot tekivät hänelle tepposia? Inhottava levottomuus hiipi kehoon. Hän näki lähemmäksi kaksi vanhaa, korkeintaan metrin korkuista rautaristiä. Tavallisten ihmisten haudoilla ei yleensä ollut näin hienoja ristejä. Ehkä tässä lepäsi kirkkoherroja? Tai alueen rikkaimpia maanviljelijöitä? Tuulenpuuska sai ristien taotut rautakoristeet napsahtelemaan. Jokin suuri ja kömpelö nojasi vasten toista rautaristiä, mutta hahmo oli peittynyt paksuun lumikerrokseen. Samuel haukkoi henkeään tajutessaan mitä näki. Muutama jäykkä hius tupsu törrötti hiutaleiden alta. Lumi oli laskeutunut kuin valkoiseksi myssyksi päähän, ja pää kuului ristiin sidotulle ruumiille. Samuel otti muutaman horjuvan askeleen sivulle. Hitaasti hänen aivonsa rekisteröivät, mitä hänen silmänsä näkivät. Kuin lumotuna hän katsoi lumen osittain peittämää ruumista. Suoraan ylöspäin ojennetut käsivarret oli sidottu ristin vaakasuoraan osaan, jalat ja sääret olivat lähes kokonaan lumen peitossa. Jos hän näki oikein, tämä oli miehen ruumis. Hän näki farkut, nahkavyön ja paljaan yläruumiin. Yläruumiissa oli siellä täällä tatuointeja, esimerkiksi toisen nännin yläpuolella oli taalainmaanhevonen. Miehen hartiat jäivät lumen peittoon. Toisella puolella päätä näkyi kuivunutta, ehkä jäätynyttä verta.

”Voi hyvä Luoja, miesparka”, mutisi Samuel.

Hän sukki huomaamatta etuhiuksiaan, jotka työntyivät tuon tuosta otsalle. Hänen hengityksensä kiihtyi, ja hän tunsu hienoista pahoinvointia. Hän joutui tekemään kaikkensa pitääkseen äänensä vakaana nostaessaan toisen kätensä ilmaan ja siunatessaan traagisesti kuolleen henkilön. Siunaus oli vähintään mitä hän tässä tilanteessa saattoi tehdä.

”Herra siunatkoon sinua ja varjalkoon sinua, kuka ikinä oletkaan”, Samuel sanoi ääni täristen. ”Herra kirkastakoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen. Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan. Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.” Hän teki ristinmerkin ja päätti siunauksen aameneen.

Samuelin ajatukset harhailivat sinne tänne, kun hän mietti, mitä hänen pitäisi tehdä. Hän tuli katsoneeksi hautausmaan muurin yli ja säpsähti. Toisella puolella muuria seisoi vanhempi, lyhytkasvuinen mies, jonka takin kirkkaansininen huppu oli vedetty niin alas että kulmakarvat näkyivät hädin tuskin. Mies katsoi Samuelia tutkivasti. Heidän katseensa kohtasivat ennen kuin sinihuppuinen kääntyi kannoillaan ja katosi tielle omituisen huojuvin askelin. Miehen selässä keinahteli viulukotelo.

Samuel jäi paikoilleen kuin kivettyneenä ja katseli miehen selkää kykenemättä sanomaan yhtään mitään. Sitten hän havahdutti yhtäkkiisestä toimintakyvyttömyydestään. Hänen oli soitettava poliisille. Hänen pitäisi soittaa hätänumeroon ja kertoa, että Klockarvikin kirkon ulkopuolella olevalla ristillä poliisia odotti todella epämiellyttävä tehtävä. Hän repi matkapuhelimensa taskustaan. Hän ei halunnut mennä yhtään lähemmäksi ruumista, ja hän tajusi, ettei hänen pitäisikään tehdä niin – muuten hän oli vaarassa tuhota mahdolliset jäljet. Ehkä olisikin parempi, että hän pikemminkin ilmoittaisi kirkkoherralle asiasta ja antaisi tämän ottaa yhteyttä poliisiin?

”Anteeksi”, hän kuiskasi kuolleenlelle ja työnsi puhelimen takaisin taskuunsa päättäen jättää soittamatta poliisille. ”Palaan ihan pian.”

Samuel ryntäsi takaisin auraamattomalle polulle niin nopeasti kuin pystyi ja liukasteli kadun toisella puolella olevalle seurakuntakodille. Hän repäisi oven rajusti auki ja ryntäsi sisään

– vain kompastuakseen uudelleen. Joku oli jättänyt juuri oven sisäpuolelle ruokakasseja, joita eteisessä oli varmaan ainakin kymmenen rivissä. Samuel haki tasapainoa heilauttamalla käsiään ja oli vähällä kaatua, mutta onnistui saamaan tasapainonsa takaisin tarttumalla ovenpieleen. Samalla hetkellä hänen eteensä ilmestyi pitkiin housuihin, väljään neuleeseen ja papin pantapaitaan pukeutunut isokokoinen nainen. Samuel tuskin tunnisti naista; he olivat tavanneet vain lyhyesti pappiskokouksessa, kun nainen oli ehdottanut, että Samuel tulisi Klockarvikiin töihin. Sen jälkeen he olivat olleet yhteydessä vain puhelimitse.

”Samuel Williams”, lausui kirkkoherra Ellinor Johannesson, joka ilmiselvästi tunnisti Samuelin heti. Ellinor kohotti kulmiaan. ”Saapuupa uusi pappimme paikalle persoonallisesti! Tervetuloa!”

Samuel nielaisi pari kertaa ja katsoi esihenkilöään silmiin. Polvet tärisivät. Hänen pitäisi skarpata ja saada ääni kantamaan.

”Pyydän saada ilmoittaa murhasta”, hän vastasi ja riisui litimärät kengät jalastaan.

2

KUN KIRKKOHERRA OLI vihdoin tajunnut sen mitä Samuel selitti sekavasti jo kolmatta kertaa, tämä ymmärsi tilanteen vakavuuden ja soitti heti poliisille. Samuel riisui märät sukat, hieroi jalkansa kuiviksi ja sai lainaksi värikkäät villasukat ompeluseuran runsaasta varastosta.

”Nämä ovat oikeastaan joulumyyjäisiä varten, mutta minun mielestäni tällaisessa hätätilanteessa saa kyllä lainata yhtä paria”, taloudenhoitaja oli sanonut. ”Tipauta vaikka lantti ompeluseuran kassaan.”

Taloudenhoitaja oli esitellyt itsensä: hänen nimensä oli Annika Olsson Rask. Ripeyttä merkitsevä sukunimi sopikin naiselle erinomaisesti. Yhdessä silmänräpäyksessä taloudenhoitaja oli laittanut Samuelille teetä, huolehtinut siitä että hänellä oli lämmin ja työntänyt hänet suurelta seurusteluhuoneelta näyttävän aulan nojatuoliin. Seiniä koristivat maalaukset, joissa oli auringonlaskuja Siljanjärven yllä tai suojeleuseurien vartioiden söpöjä lapsia. Huoneessa oli myös kirjahyllyjä, jotka olivat täynnä sanomalehtiä ja kirjoja sekä sinne tänne aseteltuja maljakkoita, joissa oli punaisia tulppaneja. Lämmin juoma sai Samuelin tuntemaan olonsa pian melkein normaaliksi, ja hänen kätensä lakkasivat tärisemästä. Mahdollisimman hienovaraisesti hän otti nuuskarasiansa esiin ja livautti mällin huulen alle. Kirkon ulkopuolella rautaristiin nojaava kuollut ruumis oli jäänyt kummittelemaan verkkokalvoille eikä todennäköisesti lähtisi sieltä ihan

pian. Hän toivoi, ettei ainakaan näkisi painajaisunia siitä mitä oli juuri joutunut todistamaan.

Samuel nousi äkisti seisomaan. Hän onnistui tönäisemään pöytää ja läikyttämään hiukan teetä. Kirjahyllyn vieressä seisova sanomalehtipinoja siistivä nuori tyttö puhkesi kikattamaan. Samuel ei ollut huomannut häntä aiemmin, mikä johtui luultavasti siitä, että ajatukset olivat olleet muualla.

”Mitäs siinä pillaat!” sanoi tyttö Taalainmaan murteella silmät kimaltaen.

”Pillaat?” kysyi Samuel käsittämättä mitään.

”Läikytät”, tyttö selitti.

”Jaa, niin. Ei siinä ole mitään ihmeellistä”, vastasi Samuel pyyhkien pöydän kuivaksi lautasliinalla. ”Sinäkin olisit läikyttänyt teetä, jos olisit nähnyt sen mitä minä äsken näin.”

Tyttö laski käsistään lehdet, katsoi Samuelia uteliaana ja astui eteenpäin. Kohteliaasti hän ojensi kättään.

”Tindra”, tyttö sanoi. ”Olen rippikoululainen, jonka mielestä opiskelu on tylsää, joten sain täältä työharjoittelupaikan. Mitä sinä siis oikein näit?”

”Samuel Williams”, hän sanoi tarttuen tytön käteen. ”Olen uusi pappi täällä. Näin juuri kuolleen ihmisen hautausmaalla.”

Hyvä sanoa asia niin kuin se on, Samuel ajatteli. Tindra rypisti otsaansa ja istuutui Samuelin vieressä olevaan tuoliin.

”Kuolleen ihmisen hautausmaalla? Kuulostaa ihan hirveältä. Vaikka oikeastaan... eikö se juuri siellä ole aika tavallista?”

”Juu, jos kuolleet siis ovat niin sanotusti *six feet under*”, Samuel sanoi hymyillen vaisusti. ”Mutta maan päällä heitä ei kyllä pitäisi olla. Ainakaan hautaristiin sidottuina.”

Tindran silmät rävähtivät auki, mutta hän ei vaikuttanut pelättyneen tai kauhistuneen siitä, mitä Samuel oli juuri kertonut.

”Cool!” hän sanoi sen sijaan. ”Sanoitko, että nimesi on Samuel?”

Sinua voi varmaan kutsua Samiksi. Samuel on niin pitkä nimi. Mennäänkö ulos katsomaan sitä?”

”Ei todellakaan mennä”, kuului Ellinor Johannessonin päätäväinen ääni. Kirkkoherra astui juuri ulos huoneestaan, ja hän oli ilmeisesti kuullut heidän keskustelunsa. ”Soitin Moran poliisille, ja he tulevat heti. Te pysyttelette sen ajan täällä, ja Tindra: älä edes kuvittele että pääsisit hautausmaalle. Lähetin Torbjörnin paikalle. Hän saa pitää huolen siitä, ettei kukaan asiaankuulumaton saa päähänsä tepastella ympäriinsä.”

”Määh...” oli Tindran pettynyt vastaus.

Samuel iski hänelle silmää. Hän ymmärsi tytön uteliaisuuden, vaikka tilanne oikeastaan oli aivan makaaberinen. Joidenkin mielestä kauheat ja katastrofaaliset tilanteet olivat oikeastaan aika jännittäviä – hän itsekin kuului sellaisiin ihmisiin.

”Voin kertoa lisää myöhemmin”, hän kuiskasi tytölle niin ettei kirkkoherra kuullut. ”Se oli oikeastaan aika kauhea näky. Ja ilahdun kovasti, jos kutsut minua Samiksi.”

Hetkeä myöhemmin hautausmaalla muutaman katuvalon himmeässä loisteessa seisoivat synkkä joukko. Samuel oli näyttänyt poliisille tietä, kun he vihdoinkin saapuivat. Vahtimestari Torbjörn Rask näytti helpottuneelta nyt kun poliisi oli paikalla. Hän kyykistyi kirkon perustuksia vasten kalpeana ja kiihtyneenä ja katseli pois päin, luultavasti siksi, ettei hänen katseensa vahingossakaan osuisi haudalla odottavaan karuun näkyyn. Kuolleiden ihmisten vartioiminen ei kuulunut hänen päivittäisiin tehtäviinsä, ja se näytti todella ottavan lujille. Morasta oli saapunut kaksi poliisia, mies ja nainen. Samuelista nainen näytti etäisesti tutulta, mutta hän ei keksinyt, mistä voisi tuntea tämän.

”Rikoskomisario Maja-Sofia Rantatalo”, nainen esitteli itsensä.

Hänen hieman vinot, ruskeat silmänsä olivat syvän vakavat ja pilkistivät esiin tumman, suoraksi viivaksi leikatun otsatukan alta. Samuel huomasi, että naisella oli korkeat poskipääät, suloinen nenä ja kaunis suu. Hän oli myös aistivinaan, että naisella oli jotakin voidetta tai hajuvettä, jossa oli raikas metsäinen tuoksu.

”Ja tämä tässä on kollegani Larsson”, nainen sanoi viittilöiden kohti miespuolista poliisia ennen kuin asteli lähemmäs hautaa. ”Pirunmoinen juttuhan tämä tosiaan on.”

”Knis Petter Larsson”, täydensi hänen kollegansa nyökäten kohti muita. ”Rikostarkastaja.”

”Petter!” huudahti Torbjörn Rask ja nousi kiireen vilkkaa kirkon seinän äärestä. ”Viime kerrasta onkin aikaa.”

Poliisin otsa rypistyi hetkeksi, ja hän katsoi kysyvästi vahtimestaria. Sitten hänen huulensa kaartuivat hymyyn.

”Tobbe Rask!” hän huudahti. ”Sinua en olekaan nähnyt peruskoulun jälkeen. Kutsutaanko sinua vielä Herra Hitaaksi?”

Rask kohautti olkiaan ja avasi suunsa sanoakseen jotakin. Sitten hänen kasvonsa muuttuivat valkoisiksi, ja hän hoiperтели kirkon taa. Samuel käveli hänen peräänsä vain huomataksseen, että vahtimestari oksensi kompostin vieressä olevaan penssaaseen. Koko juttu oli todennäköisesti ollut miehelle liikaa, ja hän oli noussut pystyyn liian nopeasti huomattuaan tunnistavansa yhden poliiseista.

”Oletko kunnossa?” Samuel kysyi tuntien olonsa hitusen kömpelöksi. ”Voinko auttaa jotenkin?”

Torbjörn nousi pystyyn ja otti maasta kourallisen lunta pyyhkäistäkseen suunsa siihen.

”Kaikki on nyt ihan hyvin”, hän sanoi. ”Hillitsin itseni ennen teidän tuloanne, mutta tämä juttu on vain ihan hirveä. Käyn hakemassa sakaristosta vähän vettä.”

”Tulisinko mukaan?”

Torbjörn heilautti toista kättään.

”Ei, ei. Ei tarvitse. Palaa sinä vain muiden luo, minä kyllä selviän. Jos poliisit haluavat jutella kanssani, voit varmaankin lähettää heidät luokseni. Otan pienet nokoset tuossa kirkonpenkillä. Minun on pakko saada sulkea silmät hetkeksi.”

”Oliko tuo tyyppi, joka sinua kutsui Herra Hitaaksi, ilkeä sinulle koulussa?” kysyi Samuel.

Torbjörn pudisti päätään.

”Ei ollenkaan”, hän sanoi. ”Heitimme kaikki vitsiä toisistamme ilman että se haittasi ketään. Juttelen mieluusti Petterin kanssa.”

Samuel nyökkäsi ja asteli takaisin haudalle. Poliisit olivat täydessä touhussa: he tutkivat aluetta ja eristivät rikospaikan. Sitten terävät taskulamput suuntautuivat surulliseen hahmoon. Valonhohteessa ja talvinen pimeys ympärillään kuollut näytti nyt vielä karmivammalta kuin pari tuntia sitten, jolloin Samuel oli löytänyt hänet. Elävien ihmisten suista kohosi heidän puhuessaan tai vain hengittäessään höyrypilvi. Kuolleen suusta ei kohonnut yhtään mitään.

”Tietääkö teistä kukaan, kuka hän on?” kysyi komisario Rantatalo.

”Hotellin johtaja”, vastasi kirkkoherra Ellinor Johannesson. Hän näytti ulospäin hillityltä, mutta äänen pärinä paljasti, että tilanne oli henkisesti raskas. ”Hänen nimensä on Finn Mats Hansson”, kirkkoherra jatkoi koottuaan itsensä hetkisen verran.

Knis, Finn... Samuel mietti, miten ihmeessä milloinkaan oppisi kaikki nämä kummalliset taalainmaalaiset nimet, joita sukelsi esiin tuon tuosta.

”Hotellinjohtaja Hanssonko? Hänkö, joka juuri perusti sen uuden luksuspaikan tänne Klockarvikiin?” kysyi Maja-Sofia Rantatalo. ”Luulen lukeneeni jotakin aiheesta *Dala-Demokratenista*.”

”Hän juuri”, sanoi Ellinor. ”Hän johtaa hotellia yhdessä Mikael Vedberg -nimisen kaverin kanssa.”

”Tarvittiinko tänne tosiaan uusi paikka?” kysyi komisario. ”Ellen nyt ihan erehdy, niin täällähän on kai ennestäänkin ollut ihan tarpeeksi hotellihuoneita.”

”Ajattelet nyt varmaan Fjällhotelletia”, sanoi Ellinor. ”Sehän on myös oikein mukava ja hieno paikka. Ja sen johtaja Malin Knutsson on valtavan taitava. Fjällhotellet vain panostaa lähinnä himohiihtäjiin. Tämä uusi hotelli on jotakin ihan muuta. Luulen että se vetää kaikenlaista väkeä, niin yksittäisiä yöpymisen tarpeessa olevia kuin kokousväkeäkin. Tai niin minä ainakin olen kuullut. Valtavan surullista, että hän on kuollut.”

Kun Ellinor oli lopettanut, Torbjörn Rask laahusti paikalle kädet housuntaskuissa. Hän oli ilmeisesti piristynyt.

”Tuo on perhehauta”, hän sanoi nyökäten kohti hautaa, kun oli päässyt sen kohdalle. ”Hyi helvetti! Ja anteeksi nyt kiroiluni, tämä vain on todella rankkaa.”

”Mitä tarkoitat? Kenen perhehauta?” kysyi Maja-Sofia Rantatalo.

”Finn Hanssonin. Koko suku on haudattu tuonne”, vastasi Torbjörn. ”Kyseessä on rikas vanha maanviljelijäsuku.”

Larsson napsaisi kännykällään muutaman kuvan ennen kuin Rantatalo käski eristää paikan – eikä ainoastaan ristin ympärystä vaan koko hautausmaan kirkkoineen kaikkineen. Sen jälkeen hän nappasi puhelimen käteensä ja soitti puhelun. Se, mitä Samuel puhelusta ymmärsi, vaikutti viittavaan siihen, että puhelimessa oli naisen esihenkilö.

”Kyllä vain, Sundell”, hän kuuli naisen sanovan. ”Larsson ja minä kyllä jäämme paikalle ja eristämme alueen, mutta sekä sinun että teknisten tutkijoiden pitää kiiruhtaa tänne tuota pikaa. Kaikkein paras vaihtoehto olisi, jos Tamara Pettersson saisi

raahauduttua tänne. Täällä todellakin tarvitaan oikeuslääkäreitä.”

Samuel kuunteli naisen ääntä ja aksenttia. Oli helppo erottaa, ettei hän ollut Taalainmaalta kotoisin. Sen sijaan hän puhui kiinnostavan kuuloista ruotsia, jossa oli suomalainen vivahde.

”Tuleeko hän?” kysyi Larsson, kun Rantatalo oli katkaissut puhelun.

Rantatalo nyökkäsi ja hymyili hiukan.

”Totta kai. Sundell oli sitä mieltä, että meidän on heti alusta lähtien mobilisoitava resurssijamme. ’Se on tärkeää’”, hän matki ja pyöritteli samalla silmiään.

”Niin kuin emme sitä itse tajuaisi”, mutisi miespuolinen poliisi.

Samuel kuunteli heidän jutteluaan. Kniv Petterkö sen miepuolisen nimi oli? Ei vaan Knis. Hänen pitäisi yrittää opetella kaikkien nimet. Sundell-niminen hahmo ei vaikuttanut olevan kovin suuressa suosiossa kummankaan poliisiin mielestä.

”Puhelimessa oli siis esihenkilöni Jeanette Sundell”, selosti Rantatalo ikään kuin olisi aavistanut Samuelin ajatukset. ”Hän on pelkkä viransijainen mutta hänellä on aina kaikkea mahdollista huomautettavaa asioihin, joten häntä on mahdotonta vältellä.”

Hänen kollegansa pudisti kevyesti päätään. Samuel mietti, oliko Rantatalo miehen mielestä sanonut jo liikaakin. Poliiseilla ei vaikuttanut olevan kovin lämmin suhde esihenkilöönsä, mutta siihen Samuelilla ei tietenkään ollut mitään nokan koputtamista.

”Falunistakin tulee väkeä”, jatkoi Rantatalo. ”Mutta he ovat paikalla ehkä vasta parin tunnin kuluttua. Oli miten oli, meidän on, kuten sanottua, eristettävä koko alue. Emmekä itsekään saa tepastella tuhoamassa ruumiin ympäristöä.”

Ellinor Johannesson katsoi huolestuneena Maja-Sofia Rantataloa, kun tämä ilmoitti että koko alue suljettaisiin.

”Mutta... muutaman päivän päästä on ensimmäinen adventtisunnuntai”, hän sanoi järkyttyneenä. ”Kirkkovuoden ensimmäinen päivä. Sunnuntaina kirkkoon tulee valtava määrä ihmisiä, ja tässä edessänne seisova Samuel Williams vastaanottaa uutena pappina. Tilaisuus tulee olemaan hyvin juhlallinen. Meillä on pakko olla pääsy kirkkoon sunnuntaihin mennessä.”

Maja-Sofia Rantatalo kohautti olkiaan.

”Jaa”, hän sanoi. ”Minun ymmärtääkseni tilanne vaikuttaa nyt siltä, että täällä on tapahtunut erittäin ikävä murha. Silloin meidän toimiamme ei valitettavasti voi estää. Voitte toki järjestää jumalanpalveluksen, mutta sen täytyy tapahtua jossakin muualla.”

Samalla hetkellä mies avasi hautausmaan portin ja marssi suoraan heitä kohti.

”Mitä minä juuri kuulin?” mies huusi jo kaukaa. ”Minun on pakko päästä sisään kirkkoon. Missä helvetissä ajattelitte kuoron harjoittelevan adventtisunnuntaita varten? Ei mitenkään voi olla mahdollista, ettemme pääse sisään kirkkoon. Sanokaa ettei se ole totta!”

”Valitsepa sanasi vähän paremmin, Gunnar”, sanoi kirkkoherra tiukasti kun mies oli lähempänä. ”Älä kiroile. Ainakaan täällä.”

Mies pysähtyi kuin niille sijoilleen ryhmän eteen ja tuijotti ruumista taskulamppujen valossa.

”Tämä on kanttorimme Gunnar Halvarsson”, selitti Ellinor muille.

”Finn Mats?” kysyi Halvarsson epäuskoiseen sävyyn. ”Finn Mats Hansson? Kuinka tässä näin on käynyt? Tämä ei nyt ole hyvä juttu, ei ollenkaan hyvä juttu.”

”Kaikki jumalanpalvelukset on jo kuulutettu. Pitääkö meidän siirtää kaikki tapahtumat Fridnäsin kirkkoon? Siinä

tapauksessa meidän pitää tilata kirkkobussi ja kaikki. Helkkari, luulen että jään saman tien sairauslomalle”, puuskahti kirkkoherra, joka ei vielääkään pystynyt työntämään käytännön asioita mielestään.

”Ehkä sinä olet tässä se jonka kannattaa miettiä sanavalintojaan, Ellinor”, huomautti Gunnar Halvarsson tahdikkaasti.

”Juu juu. Olen ihan varma että minun Jumalani antaa anteeksi näin pienen voimasanan tällaisena hetkenä”, kirkkoherra vastasi.

Maja-Sofia Rantatalo katsoi ensin toista ja sitten toista. Samuel arvasi, mitä hän ajatteli. Miesparalta oli riistetty henki – ja kirkon väki mietti kiihtyneenä, missä jumalanpalvelus järjestettäisiin ja onnistuisiko kuoroharjoitusten järjestäminen. Todennäköisesti Rantatalo mietti, oliko kumpikaan täysissä järjissään.

”Kirkkoja vaikuttaa riittävän”, hän totesi kuivasti. ”Juu, mahdollisesti tai suorastaan todennäköisesti joudutte siirtymään jonnekin muualle. Mutta tekninen tutkinta on yleensä nopeaa, joten jos teillä on tuuria, ehkä he ovat hoitaneet hommansa sunnuntaihin mennessä.”

Kukaan ei vastannut. Oli kuin pienestä väkijoukosta olisi isketty ilmat pihalle. Samuel tarkasteli naispoliisia tarkemmin. Hän oli kaunis omalla tavallaan, vinoine silmineen, mustine otsahiuksineen ja laulavine murteineen. Olisi mielenkiintoista tutustua häneen. Ei tietenkään mitenkään sopimattomissa merkeissä, vaan ystävänä. Hälytyskellot kuitenkin pärähtivät soimaan hänen takaraivossaan. Juuri tältä hänestä oli tuntunut, kun hän tapasi Maritin kolme vuotta sitten. Silloin Samuel oli vielä ollut naimisissa lastensa äidin Saran kanssa, suhde vain oli ollut täysin kuollut. Siinä vaiheessa Sara ei jakanut Samuelin kanssa edes lämmintä uskoa Jumalaan – entinen vaimo oli mennyt niin pitkälle, että oli eronnut kirkosta. Avioero ei ollut erityisen dramaattinen, ja lapset olivat selvinneet siitä mukiinmenevästi.

”Minun täytyy vähän jutella kanssasi”, Rantatalo sanoi yhtäkkiä ja kohtasi Samuelin katseen.

Silmänräpäyksessä Samuel palasi nykyhetkeen. Kuinka hän saattoi antaa ajatustensa harhailla tuollaiseen suuntaan, kun vieressä oli kuollut mies? Olet erittäin tervetullut juttelemaan kanssani, hän aikoi vastata Rantatalolle, mutta muisti sitten heti kuudennen käskyn: *Älä tee aviorikosta*. Hän ei toki ollut naimisissa Maritin kanssa, mutta hän oli luvannut tälle, ettei jäisi Taalainmaalle pitkäksi aikaa. Eikä hän todellakaan ollut aikeissa alkaa pelehtiä kenenkään toisen naisen kanssa. ”Tiedoksi vain”, hän sanoi itsekseen ja iski samalla silmää kohti taivasta. Hän oli aavistavinaan, että Pomo siellä ylhäällä murahti vihaisesti, mutta se oli luultavasti vain hänen mielikuvitustaan.

”Meidän on ilmoitettava hänen omaisilleen”, jatkoi Maja-Sofia Rantatalo. ”Tiedättekö keitä hänen lähipiiriinsä kuuluu?”

”Hänen vaimonsa on nimeltään Liss Katrin Hansson”, vastasi kirkkoherra tajutessaan, ettei Samuel mitenkään osaisi vastata kysymykseen.

Jaahas, taas nähtiin, kuinka jostakin putkahti esiin tällainen kummallinen nimi, ajatteli Samuel.

”Hänellä on uusi nainen”, huomautti Tobbe Rask. ”Sellainen nuori likka. Kylillä sanotaan, että tyttöystävä on muuttanut siihen palatsiin ja että Katrin on joutunut pihalle.”

”Niinkö?” Ellinor sanoi. ”Tuo uutinen onkin mennyt minulta täysin ohi. Minä tapaan Liss Katrinia yleensä rotaryklubilla. Siellä ei ole ollenkaan huomannut, että hän on niin suuren elämänmuutoksen keskellä.”

Torbjörn kohautti olkiaan.

”Oli miten oli, tytön nimi on Amanda Snygg”, hän sanoi. ”Hän on vasta vähän yli kahdenkymmenen ja Morasta kotoisin.

Tuo haudan päällä oleva ukko on noin kolmekymmentä vuotta vanhempi. Tai oli, siis.”

Ellinor Johannesson ei sanonut mitään Torbjörnin kommenttiin vaan kääntyi sen sijaan Samuelin puoleen.

”Ole niin kiltti ja hoida se”, hän sanoi. ”Eihän se toki mikään unelmakeikka heti työsuhteen alkuun ole, mutta olet varmaan aikaisemminkin ollut poliisin mukana kertomassa omaisille kuolemasta?”